

WAT VERDER TER TAFEL KOMT

‘Bij ons werk je óf een maand, óf veertig jaar’

Directeur **Dorrie Eilers** (41) van familiebedrijf Neptunus maakt wereldwijd tenten voor evenementen, zoals de Olympische Spelen. ‘Ik wil het bedrijf zo goed mogelijk doorgeven aan de volgende generatie.’

Wouter van Noord Foto's Marco Bakker

‘De Royal Ascot is echt een beleving,’ zegt Dorrie Eilers, directeur van tentenbedrijf Neptunus over de jaarlijkse chique paardenrace in Engeland. ‘Er is onbeperkt drank, en daar kunnen Engelsen niet zo goed tegen. De dames liggen er dronken in het gras.’

Eilers kan het weten: haar bedrijf bouwt al jaren de tenten op het evenement en ze komt er elk jaar. Ook op veel andere grote evenementen in binnen- en buitenland zijn haar tenten te vinden – en zijzelf dus ook. Van het Holland Heineken House op de Olympische Spelen tot evenementententen bij festivals, sporttoernooien of bedrijfsfeesten: Neptunus bouwt ze. ‘Als je in Nederland in een grote tent staat, is de kans groot dat wij hem hebben neergezet,’ zegt Eilers met een duidelijk Limburgse tongval. Ook volgende zomer bij het Europees kampioenschap voetbal en de Olympische Spelen in Londen bouwt Neptunus verschillende tenten.

Het Limburgse familiebedrijf heeft een jaaromzet van ongeveer 33 miljoen euro en heeft vestigingen in zeven Europese landen. De ontstaansgeschiedenis van Neptunus is bijna te mooi om waar te zijn, al zweert Eilers dat het echt is gebeurd. ‘Mijn grootvader Anton Eilers liep in 1937 op het strand in Noord-Groningen toen hij een kist vond. Toen hij die opende, bleek er zo’n grote groene legertent in te zitten. Die nam hij mee naar huis. Na

verloop van tijd kwamen steeds meer vrienden en familieleden vragen of ze die tent konden lenen. Hij ging er op een gegeven moment geld voor vragen, en zo ontstond het bedrijf. Op de kist stond een drietand, vandaar de naam Neptunus.’

Eilers is de derde generatie die leiding geeft aan het bedrijf. Na haar grootvader kwam haar vader, en sinds 2008 is zij directeur. ‘Mijn vader speelt nog steeds een grote rol, maar ik heb sinds een jaar of drie de dagelijkse leiding,’ zegt ze.

Eilers heeft een jongere broer en zus die ook in de directie van Neptunus zitten. ‘Maar we hebben nooit spanningen gehad over wie mijn vader moest opvolgen. Mijn broer is goed in het bedenken van nieuwe producten, dus hij doet de productontwikkeling. Mijn zus is weer goed in administratie en logistieke processen: we vullen elkaar goed aan.’ Waarom ze zelf dan directeur is? ‘Dat weet ik eigenlijk niet, het was gewoon logisch dat ik dit ging doen.’

Eilers ging na de mavo en de meao op haar 21ste aan de slag bij een dochteronderneming van Neptunus in Londen, waar ze uiteindelijk zes jaar zou blijven. ‘Ik begon daar echt onderaan de ladder, al wist natuurlijk iedereen dat ik de dochter van de baas was.’ Ze heeft daar nooit vervelende ervaringen mee gehad, zegt Eilers: ‘Nee, iedereen die bij ons werkt, weet hoe het zit en kent mij al van jongs af aan.’

Eilers weet nu al dat de volgende generatie Eilers haar zal opvolgen. Er zijn acht kin-

Wie is Dorrie Eilers?

Is sinds 2008 directeur van het familiebedrijf Neptunus Structures, een van de grootste bouwers van tenten en tijdelijke gebouwen voor evenementen in Europa. Ze deed meao en de marketingopleidingen NIMA-A en NIMA-B. Ze werkte zes jaar voor Neptunus in Groot-Brittannië.

WAAR?

The Harbour Club, Rotterdam

WAT?

HOOFDGERECHT Caesar Salad met gamba's
DRANK Groene munthee en een cappuccino
EXTRA ‘Valet parking’ parkeerdienst

KASSA
€ 41,75

deren van die generatie die aanspraak maken, de oudste daarvan is nu 13 jaar. ‘Dat duurt dus nog wel even. Ik wil het bedrijf zo goed mogelijk doorgeven aan de volgende generatie, dat is mijn grootste drijfveer,’ zegt ze. ‘De kinderen helpen af en toe al mee in de wasserij bijvoorbeeld.’

Werk die in steen gebeitelde opvolging niet demotiverend voor niet-familieleden binnen het bedrijf? ‘Nee, daarover heb ik nooit iemand gehoord. Er zijn wel mensen die binnen een paar weken alweer weggaan bij Neptunus, omdat ze het toch niet zien zitten. Bij ons werk je óf een maand, óf veertig jaar. Al heeft het bedrijf nu tweehonderd medewerkers, het blijft een echte familie. We hebben ook altijd ons bedrijfsuitje in de Efteling.’

In de familie-onderneming is er volgens Eilers geen scheiding tussen werk en privé mogelijk. ‘Ook mijn man zit in de directie, en het gebeurt vaak genoeg dat beslissingen letterlijk aan de keukentafel worden genomen.’ Nu en dan ook zonder overleg met de rest van de directie. ‘Ja, soms moeten beslissingen nu eenmaal snel worden genomen. Ik ben niet zo van het twijfelen en maar blijven overleggen.’

Het bedrijf is de laatste jaren behoorlijk veranderd. Van een bedrijf dat alleen maar tenten bouwde tot een bedrijf dat ook veel zogeheten semi-permanente gebouwen neerzet. Eilers pakt haar iPad om foto's te laten zien van tenten met drie verdiepingen en tenten die jaren op dezelfde plek staan of eruitzien als achttiende-eeuwse victoriaanse landhuizen. ‘We moeten dit soort werk ook wel doen, want je merkt dat er door de crisis minder evenementen worden georganiseerd. Als we niet zouden vernieuwen, zou het snel misgaan.’ Wat dat betreft is de timing van haar aantreden niet geweldig: ‘Het zijn inderdaad moeilijke jaren,’ zegt ze. ‘Al gaan we volgend jaar wel heel veel doen rondom het EK voetbal en de Olympische Spelen.’

Veel andere bezigheden, buiten Neptunus, heeft Eilers niet. ‘Ik heb weinig tijd voor andere dingen, maatschappelijk ben ik verder niet echt actief en politiek vind ik ook niet zo interessant. Ik kan wel genieten van weekendes Antwerpen met mijn vriendinnen of zeilvakanties in Turkije. En ik lees af en toe de Donald Duck,’ lacht ze. ‘Oh, en ik heb een *personal trainer*, om fit te blijven.’

Eilers zegt dat ze nooit over een andere carrière heeft nagedacht: ‘Ik liep als klein meisje al rond tussen de tenten. In de zomervakanties vond mijn vader het maar onzin dat we zes weken vrij hadden, dus werden we vaak een week of wat aan het werk gezet. Ik weet niet beter. Maar als Neptunus niet bestond, zou ik denk ik het liefst een familiehotelletje in Italië runnen.’ Ook weer iets samen met haar familie dus. ‘Absoluut, dat zou ik nooit willen missen.’